

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **L. N.**, bytom M., proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Nitre**, Piesková č. 32, Nitra, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-100/DI-SK-2009 zo dňa 23. septembra 2009, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/132/2009-40 zo dňa 16. marca 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre, č. k. 11S/132/2009-40 zo dňa 16. marca 2010 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRP-100/DI-SK-2009 zo dňa 23. septembra 2009 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra, Okresného dopravného inšpektorátu v Zlatých Moravciach č. ORP-34/DI-ZM-SK-2009 zo dňa 15. júna 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 33,- eur do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Nitre podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra, Okresného dopravného inšpektorátu v Zlatých Moravciach č. ORP-34/DI-ZM-SK-2009 zo dňa 15. júna 2009. Týmto rozhodnutím bol žalobca uznaný za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. 1/ a ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za porušenie v tom čase platného § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“) z dôvodu, že nedal prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta za čo mu bola uložená pokuta vo výške 190,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

V dôvodoch rozsudku krajský súd poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo jednoznačne preukázané spáchanie priestupku žalobcom podľa § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z., na tom skutkovom základe, ako je uvedené v rozhodnutí obidvoch správnych orgánov, pričom podľa krajského súdu správne orgány dostatočným spôsobom zistili skutkový stav a vyvodili z neho správny právny záver, pričom ich rozhodnutia sú vecne správne a zákonu neodporujúce.

Krajský súd vo svojom odôvodnení ďalej uviedol, že oprávnenie rozhodnúť o rozsahu zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ako aj výber dôkazných prostriedkov, vyplýva z vrchnostenského postavenia správneho orgánu spojeného s jeho právomocou, danou mu zákonom voči subjektom podriadeným mu pri rozhodovaní, ako vyšetrovacieho princípu, na ktorom je priestupkové konanie v zákone o priestupkoch založené. Do jeho kompetencie patrí i úvaha, či určitý dôkaz vykoná alebo nie. Správny orgán môže podľa svojej úvahy posúdiť, či sa určitá skutočnosť v rámci dokazovania ukázala ako pravdivá, t. j. môže dospieť k záveru, že určitý dôkaz je dostačujúci alebo sa rozhodnúť, že treba zadovážiť ďalšie dôkazy, ktoré majú relevantnejší podklad pre rozhodnutie, avšak iba vtedy, ak ide o prípady rozporov v dôkazoch, čo podľa názoru krajského súdu nie je preskúmaný prípad.

K námietke žalobcu, v ktorej žiadal o preskúmanie protokolu o dopravnej nehode expertízou nezávislého súdneho znalca, krajský súd poznamenal, že súdne konanie nenahrádza dokazovanie pred správnym orgánom, a preto predmetom súdneho konania nemôžu byť nové námietky žalobcu.

K obvineniu žalobcu, že priestupkové konanie bolo zmanipulované krajský súd uviedol, že na túto námietku prihliadnúť nemohol, keďže takáto námietka zo spisu nevyplýva. Podľa názoru krajského súdu mohol žalobca nevhodné správanie konajúceho policajta Policajného zboru signalizovať príslušnému nadriadenému orgánu.

Na záver krajský súd uviedol, že nemohol prihliadnúť ani na námietku zaujatosti príslušníka Policajného zboru, ktorý dopravnú nehodu zadokumentoval z dôvodu, že žalobca takúto námietku pred správnym orgánom nevzniesol. Uviedol tiež, že v tomto konaní súd nevykonáva dokazovanie (nezisťuje zodpovedného vodiča za dopravný priestupok) a nerozhoduje ani o náhrade škody z dopravnej nehody, ktorá je preskúmaná súdom na základe rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní správnym orgánom. Z týchto dôvodov krajský súd žalobu zamietol.

Rozhodnutie o náhrade trov konania Krajský súd v Nitre odôvodnil ustanovením § 250k ods. 1 OSP, vychádzajúc z toho, že žalobca nemal v konaní úspech.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, ktoré obsiahle popísal v 22 bodoch. Vo veciach, ktoré sa týkajú prieskumu súdom v správnom súdnictve, uviedol že trvá na svojich pôvodných požiadavkách a tvrdení, že skutočným vinníkom dopravnej nehody je L. H. a nie on. Tiež výšku uloženej sankcie považoval za neprimeranú vzhľadom k tomu, že je momentálne bez finančných prostriedkov, pretože je nezamestnaný má zlý zdravotný stav (prekonal infarkt), má ešte šesť nezaopatrených detí, jeho manželka je tiež chorá a jej príjem je 300 až 400 eur mesačne.

Na odvolacom pojednávaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky žalobca zotrval na dôvodoch odvolania, zdôrazňujúc, že nie on spôsobil dopravnú nehodu. Zotrval na vyjadreniach, že celé vyšetrowanie prebehlo v jeho neprospech a konajúci príslušníci polície sa nechali ovplyvniť druhým účastníkom dopravnej nehody pánom H., ktorý si po nehode privolal na pomoc príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže. Tvrdil, že na

mieste dopravnej nehody sa polícia zaujímala len o pána H. a jeho si nevšimli vôbec, hoci bol zranený s ktorým zranením však lekára nenavštívil. K tejto skutočnosti uviedol, že s týmto zranením navštívil svojho známeho lekára ktorý ho ošetril, pričom si nezobral lekárske potvrdenie. Uviedol, že pri vyšetrowaní nehody príslušníkov vôbec nezaujímala dráha jazdy p. H., ktorá nebola priama, ale tento jazdil „myšičkou“ tak, že predbiehal pred ním idúce vozidlo. Ďalej tvrdil, že polícia odignorovala miesto, kde došlo k stretu vozidiel, pričom sám p. H. priznal, že nebrzdil. Uviedol, že v čase, keď do neho p. H. vrazil bol on za stredovou čiarou, teda bol v protismere. Tvrdil, že vozidlá idúce pred p. H. mali vyhodený pravý blinker a odbočovali na parkovisko z ktorého on vychádzal, a ak by p. H. nepoužil „myšičku“ nebol by do neho navrazil. Žalobca tvrdil, že vyšetrowanie neprebehlo v súlade so zákonom a on sa ničoho nedopustil. Zo strany polície došlo k účelovému mareniu vyšetrowania. Ako dôkaz poukazuje na poškodenie svojho auta, ktoré ponechal v nabúranom stave, kde je vidno v akom uhle sa autá stretli. Ďalej poukazoval na to, že parkoviská obchodných domov T. a A. majú kamery a z ich záznamov sa dá všetko zistiť. Vykonanie týchto dôkazov navrhoval aj v priestupkovom konaní, čo však akceptované nebolo. Cíti sa v pozícii poškodeného a nie vinníka. Sám si nenechal urobiť znaleckú expertízu, lebo na to nemá prostriedky, v dôsledku nehody mal infarkt a operované srdce. Tvrdil, že ak by bolo nariadené znalecké dokazovanie, bolo by zistené, že má pravdu. Ďalej namietal, že nebolo náležite zadokumentované m isto stretu vozidiel.

Žalovaný sa vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že k námietkam žalobcu sa už podrobne vyjadril vo vyjadrení k žalobe a zotrváva na svojich doterajších vyjadreniach. Uviedol, že námietky žalobcu sa javia ako účelové, ničím nepodložené a neopodstatnené. Preto žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre potvrdil.

Na odvolacom pojednávaní zástupkyňa žalovaného uviedla, že nákresy vyhotovené žalobcom neboli akceptované, pretože sú v rozpore s administratívnym spisom. Uviedla, že p. H. išiel po hlavnej ceste rýchlosťou 60 km, čo poukazuje aj brzdná dráha viditeľná na fotodokumentácii. Tiež poukázala na to, že v križovatke sa nachádzal ostrovček. Ďalej uviedla, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by bol žalobca bezprostredne po nehode tvrdil, že má nejaké zranenia a nemal ani návrhy na doplnenie dokazovania. Z fotodokumentácie je zrejmé, že p. H. intenzívne brzdil a snažil sa zabrániť nehode, keď mu žalobca vošiel do križovatky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250ja ods. 2 veta druhá v spojení § 250i ods. 2 OSP) a vychádzajúc z obsahu administratívneho a súdneho spisu ako aj z toho, čo uviedli účastníci v prvostupňovom a v odvolacom súdnom konaní dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu je čiastočne dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V prejednávanej veci bolo úlohou súdu preskúmať na základe žaloby zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho organu – Krajského riaditeľstva Policajného zboru, Krajského dopravného inšpektorátu č. KRP-100/DI-SK-2009 zo dňa 23. septembra 2009 a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Okresného dopravného inšpektorátu Zlaté Moravce č. ORP-34/DI-ZM-SK-2009 zo dňa 15. júna 2009.

Z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného vyplýva, že dňa 10. novembra 2008 o 18:15 hod. viedol žalobca osobné motorové vozidlo značky Škoda Forman EČ X., pričom pri vchádzaní do križovatky od obchodného domu A. na Štúrovu ulicu po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, nedal prednosť z ľavej strany prichádzajúcemu vozidlu vodiča L. H. jazdiaceho po Štúrovej ulici, smer Mlynárce označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta, následkom čoho došlo k zrážke vozidiel, čím teda zapríčinil žalobca dopravnú nehodu.

Týmto svojim konaním porušil ustanovenie § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z., čím došlo k naplneniu skutkovej podstaty priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb., za čo mu podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona bola uložená sankcia – pokuta vo výške 190,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov.

Účastník cestnej premávky je povinný dodržiavať pravidlá cestnej premávky ustanovené v tomto zákone. Vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám, prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta. Vodič má zastaviť vozidlo na takom mieste, odkiaľ má na križovatku náležitý rozhľad, pričom nesmie vojsť do križovatky, ak mu situácia nedovoľuje pokračovať v jazde za križovatkou, takže by bol nútený zastaviť vozidlo na križovatke.

Vychádzajúc z pripojeného spisu, ako i z doterajšieho priebehu konania dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) k záveru, že žalovaný vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to záznamom o podaní vysvetlenia žalobcu, záznamom o podaní vysvetlenia manželky žalobcu E. N., záznamom o podaní vysvetlenia vodiča osobného motorového vozidla továrenskej značky Opel Vectra evidenčné číslo X., záznamom dopravnej nehody, fotodokumentáciou, náčrtom z miesta dopravnej nehody a evidenčnou kartou vodiča – žalobcu. Z uvedeného je teda zrejmé, z akých

dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodnutí vychádzal. Žalovaný riadne vyhodnotil dokazovanie podľa § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého žalovaný vychádzal pri svojom rozhodovaní o priestupku žalobcu.

V tomto smere nebolo odvolanie žalobcu opodstatnené.

Najvyšší súd vzhľadom na hore uvedené okolnosti, upriamil pozornosť na námietku žalobcu k výmere uložených sankcií.

Podľa § 22 ods. 1 písm. l/ zákona č. 372/1990 Zb., priestupku sa dopustí ten, kto porušením uvedeným v písmene k/ bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia za priestupok podľa odseku 1 písm. l/ možno uložiť pokutu do výšky 232,- eur a zákaz činnosti do jedného roka.

Ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia, prvostupňový správny orgán uložil žalobcovi pokutu vo výške 190,- eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov s poukázaním na ustanovenie § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch, ktoré umožňuje za spáchanie priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. l/ citovaného zákona uložiť pokutu až do výšky 232,- eur a zákaz činnosti do jedného roka. Z uvedeného je zrejmé, že správny orgán rozhodol o uložení pokuty v hornej polovici sadzby a o uložení zákazu činnosti v strede sadzby.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku a najmä na spôsob jeho spáchania, na jeho následky a okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní.

Podľa § 51 priestupkového zákona, ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. To znamená, že povinnosťou správneho orgánu pri rozhodovaní v konaní o priestupkoch

je postupovať aj podľa jednotlivých ustanovení správneho poriadku a pri ich aplikácii vychádzať zo základných zásad správneho konania (§ 3 správneho poriadku). Správny orgán je viazaný zásadou zákonnosti (§ 3 ods. 1 správneho poriadku) v intenciách, ktorej je povinný v konaní a pri rozhodovaní zachovať procesné predpisy, ako aj predpisy hmotnoprávne.

V zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (pozri napr. rozhodnutie č. Rs 89/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SžoKS 64/2006, rozhodnutia č. 69/2008 ZSP, č. 58/2009 ZSP), v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

Riadny chod spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), zaväzuje súdy a orgány verejnej správy na odôvodňovanie rozhodnutí. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

K tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 157 ods. 2 OSP a podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. povinnosť súdu a správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Ak tak neurobia, zaťažia svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa postupom súdu odníme možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/OSP, § 250j ods. 3 písm. d/ a ods. 3 OSP) a súčasne postupujú aj v rozpore čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia k určeniu druhu a výmery uloženej sankcie uviedol, že prihliadol na § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch v znení

neskorších predpisov, na závažnosť priestupku, na spôsob jeho spáchania, na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom, alebo disciplinárnom konaní.

Druhostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia v súvislosti s touto otázkou konštatoval, že prvostupňový správny orgán posúdil dôkaznú situáciu v súlade so zákonom a vymeral sankciu v súlade so zákonom a krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a závermi žalovaného, keď uložil žalobcovi kumulatívne pokutu a zákaz činnosti, a to pokutu vo výške 190,- eur a 6 mesiacov zákazu činnosti, pričom povinnosť uložiť kumulatívnu sankciu, t. j. pokutu a zákaz činnosti, vyplýva priamo zo zákona.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že takéto všeobecné, nekonkrétne odôvodnenie nepostačuje, pretože určenie výšky pokuty je výsledkom správneho uváženia, ktoré je súdom preskúmateľné v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Ak má súd posúdiť, či rozhodnutie v časti, v ktorej bola určená výška sankcie, ktoré bolo vydané na základe voľnej úvahy, nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom nepostačuje, že určená výška sankcie je v rozpätí, ktoré zákon pripúšťa, musí byť preskúmateľné aj to, ako boli vzaté do úvahy hľadiská ustanovené v zákone.

Preto, aj keď je určenie výšky pokuty výsledkom správneho uváženia, neznamená to, že správny orgán môže postupovať ľubovoľne. Je jeho povinnosťou zaoberať sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad úvahy vymedzuje, zadovážiť si potrebné dôkazy, vyvodit' z nich skutkové zistenia a právne závery a až potom na základe zákonom povoleného správneho uváženia pri rešpektovaní zmyslu a účelu zákona a hraníc, ktoré vymedzuje, dospieť pri dodržaní zásad logického uvažovania k určeniu výšky pokuty.

Najvyšší súd nemohol vzhľadom na vyššie uvedené ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že rozhodnutia o uložení sankcie a jej výške sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní došlo k podstatnej vade konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Nápravu v konaní je možné dosiahnuť len zmenou prvostupňového rozsudku a zrušením žalovaných rozhodnutí správnych orgánov podľa (§ 250ja ods. 3 prvá veta OSP). Správny orgán je viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 OSP), a tak v novom konaní

správny orgán prejedná uloženie sankcie za priestupok a rozhodne o nej tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu.

Na záver najvyšší súd k námietkam žalobcu, ktoré nepatria do súdneho prieskumu v správnom súdnictve, uvádza, že žalobca sa mal a môže obrátiť na príslušného nadriadeného príslušníkov policajného zboru ním opisovaných v žalobe, ako aj podať podnet na inšpekciu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a v neposlednom rade sa aj obrátiť na orgány činné v trestnom konaní.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP a priznal v súdnom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v sume 33,- eur za zaplatený súdny poplatok za žalobu. Náhradu cestovného najvyšší súd žalobcovi nemohol priznať, pretože ich náhradu v zákonnej lehote troch dní nevyčíslil (§ 151 ods. 1 a ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 7. decembra 2010

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková